

2307086715

D

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats Haarlem

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB 15/3284 (voorlopige voorziening)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 16 april 2015 in de zaak tussen

geboren op 1978, van Iraakse nationaliteit,
verzoeker,
(gemachtigde: mr. F.J.E. Hogewind, advocaat te Amsterdam),

en

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,
verweerder,

(gemachtigde: mr. M. Garabitian, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst).

registratie	mdw	9
in INDIS	unit	IIV
IND locatie	PV ULAD DEN HAAG	
IND ingest-datum	17 APR. 2015	
invoercontrole	mdw	
	unit	
	datum	

Procesverloop

Bij besluit van 16 februari 2015 (het bestreden besluit) heeft verweerder de aanvraag van verzoeker tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

Verzoeker heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. Hij heeft de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen. Hij verzoekt verweerder te verbieden hem uit te zetten tot vier weken nadat de rechtbank op het beroep heeft beslist.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 9 april 2015. Verzoeker is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

- Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing de Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

zaaknummer: AWB 15/3284 (voorlopige voorziening)

2

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening).

3. Verweerder heeft de aanvraag van verzoeker afgewezen omdat uit EU-VIS is gebleken dat de buitenlandse vertegenwoordiging van Italië in Baghdad, Irak, hem op 26 oktober 2014 een Schengenvisum heeft verstrekt, geldig van 18 oktober 2014 tot 16 november 2014. De Italiaanse autoriteiten zijn op grond van artikel 12, tweede lid, van de Verordening verantwoordelijk voor de behandeling van de asielverzoeken van verzoeker. De Italiaanse autoriteiten hebben niet tijdig gereageerd op het overnameverzoek. Op grond van artikel 22, zevende lid, van de Verordening, staat dit gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek.

4. Verzoekers voeren aan dat, wegens de toegenomen instroom van asielzoekers in Italië in 2014 die blijkt uit de door verzoekers overgelegde informatie, sprake is van structurele tekortkomingen in het asielsysteem in Italië waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Overdracht van verzoekers naar Italië zal een schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) opleveren. Verweerder heeft dit beroep en de door verzoeker in de zienswijze overgelegde rapporten, onvoldoende gemotiveerd verworpen. Verweerder is niet ingegaan op de door verzoekers genoemde percentages die in het rapport van Borderline Europe over Italië van december 2012 worden aangehaald, waaruit blijkt dat Italië in 2010 tot en met 2012 gemiddeld ongeveer 10% van de Dublinclaimanten in de opvang heeft genomen, en het artikel in het Belgische dagblad De Morgen van 8 juli 2014. Verweerder is voorts niet ingegaan op het voorlopig rapport van het Parliamentary Assembly van de Council of Europe van oktober 2013 over de tweede helft van 2013, waaruit volgt dat Italië ook destijds slecht was voorbereid op het aantal arriverende migranten. Verzoekers voeren voorts aan dat het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM) in het arrest van 4 november 2014, Tarakhel v. Zwitserland, appl. nr. 29217/12, (www.echr.coe.int; hierna: het arrest Tarakhel), enkel de opvangsituatie in Italië in de periode tot en met 2013 bij de beoordeling heeft betrokken. In 2014 zijn er volgens de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) vier keer zoveel vluchtelingen gearriveerd in Italië ten opzichte van 2013. De ondergrens, die in het arrest van 21 januari 2011 van EHRM in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland, nr. 30696/09 (www.echr.coe.int; hierna: de zaak M.S.S.) wordt aangehaald, waar tevens sprake was van het ontbreken van opvang gecombineerd met een langdurige onzekerheid en de afwezigheid van elk zicht op verbetering van de situatie, is thans overschreden. Verweerder is hier niet op ingegaan.

4.1 Verweerder heeft in het bestreden besluit ten aanzien van de in de bestuurlijke fase overgelegde stukken per rapport gemotiveerd waarom er onvoldoende aanknopingspunten zijn dat Nederland ten opzichte van Italië niet langer uit kan gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verweerder heeft hierbij voorts verwezen naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 1 juli 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:2578) en van 10 december 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:4617) en naar arresten van het EHRM, waaronder voornoemd arrest Tarakhel en het arrest N. Hafimi tegen Oostenrijk en Italië van 18 juni 2013 (53852/11).

In het verweerschrift heeft verweerder voorts verwezen naar het arrest A.M.E. tegen Nederland van het EHRM van 5 februari 2015 (51428/10) en het arrest M.O.S.H. tegen Nederland van het EHRM van 26 februari 2015 (63469/09), waaruit blijkt dat geen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de asielprocedure in Italië en de algemene situatie van de opvang voor asielzoekers in Italië op zichzelf niet kan gelden als

zaaknummer: AWB 15/3284 (voorlopige voorziening)

3

een maatstaf voor alle uitzettingen van asielzoekers naar Italië.

Ten aanzien van het rapport van Borderline Europe van december 2012 heeft de Afdeling in onder meer de uitspraken van 10 april 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:1397) en 24 november 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:4323) geoordeeld dat middels dit rapport niet aannemelijk is gemaakt dat door overdracht aan Italië een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3 EVRM. De Afdeling heeft tevens het rapport van het Parliamentary Assembly van de Council of Europe van oktober 2013 betrokken bij voornoemde uitspraak van 10 december 2014 en geoordeeld dat de verhoogde instroom van asielzoekers in Italië niet maakt dat niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

4.2 De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder zich, mede onder verwijzing naar eerdergenoemde uitspraken van de Afdeling van 1 juli 2014 en van 10 december 2014 en het arrest van het EHRM van 5 februari 2015, in het bestreden besluit en ter zitting voldoende deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat nog steeds uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië, nu verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de asielprocedure in Italië. De voorzieningenrechter wijst in dit verband ook op de uitspraak van de Afdeling van 5 februari 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:370). Verweerder is in het bestreden besluit weliswaar niet expliciet (ook) ingegaan op de door verzoekers in de zienswijze genoemde rapporten van Borderline Europe van december 2012 en het Parliamentary Assembly van de Council of Europe van oktober 2013 en het artikel van De Morgen van 8 juli 2014, maar deze stukken zijn ofwel betrokken bij genoemde jurisprudentie, ofwel bevatten geen wezenlijk andere informatie dan die door genoemde colleges beoordeeld is. Ook blijkt uit voornoemde jurisprudentie dat daarbij het tekort aan opvangplaatsen in Italië is betrokken. Verzoekers hebben niet geconcretiseerd dat en waarom uit voornoemde rapporten hieromtrent een wezenlijk ander beeld naar voren komt. Het enkele feit dat sprake is van een verhoogde instroom van asielzoekers vormt nog geen grond voor de conclusie dat Italië bij de behandeling van de asielverzoeken van verzoekers zijn internationale verplichtingen niet zal nakomen.

5. Verzoeker voert voorts aan dat hij als extra kwetsbare asielzoeker moeten worden aangemerkt zoals bedoeld in het arrest Tarakhel van 4 november 2014. Verzoeker stelt wegens zijn journalistieke werkzaamheden in Irak jarenlang te zijn bedreigd in Irak en verschillende malen gedetineerd te zijn geweest onder zeer erbarmelijke omstandigheden, waarbij hij ook is mishandeld. Hierdoor is verzoeker zwaar getraumatiseerd geraakt. Verzoeker heeft ter onderbouwing van zijn psychische klachten op 25 maart 2015 een afschrift van zijn medisch dossier overgelegd. Verzoeker voert aan dat voor hem extra garanties vereist zijn, zoals bedoeld in het arrest Tarakhel, zodat in zijn bijzondere behoeften voorzien wordt alvorens overdracht naar Italië kan plaatsvinden. Ter zitting heeft verzoeker een afspraakkaart met een GGZ-consulent getoond, waaruit blijkt dat hij binnenkort een afspraak heeft. Verzoeker stelt dat hij na deze afspraak zijn psychische klachten nader zal kunnen onderbouwen met een verklaring van een psycholoog of een psychiater.

5.1 Verweerder heeft zich in het verweerschrift op het standpunt gesteld dat verzoeker zijn bijzondere kwetsbaarheid, in dit geval zijn gestelde psychische problemen als gevolg van traumatische ervaringen, onvoldoende heeft onderbouwd. Het overgelegde medisch dossier acht verweerder in dit verband onvoldoende.

Ter zitting heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat verzoeker niet als kwetsbaar persoon kan worden aangemerkt in de zin van artikel 17 van richtlijn 2003/9, Richtlijn

zaaknummer: AWB 15/3284 (voorlopige voorziening)

4

2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: Opvangrichtlijn). Met de overgelegde GGZ-kaart, waaruit blijkt dat verzoeker een afspraak heeft met een GGZ-consulent, is geen sprake van een begin van bewijs, nu verzoeker daarmee niet kan onderbouwen dat hij is gefolterd of andere ernstige vormen van psychologisch of fysiek geweld heeft ondergaan, als bedoeld in artikel 17 van de Opvangrichtlijn.

Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat de situatie van verzoeker niet vergelijkbaar is met die van het gezin Tarakhel. Het arrest Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen, ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat kinderen specifieke behoeftes hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van verzoeker, als alleenstaande man zonder meegereisde (minderjarige) kinderen, is niet vergelijkbaar met de situatie waar het arrest Tarakhel op ziet.

5.2 De voorzieningenrechter volgt niet het standpunt van verweerder dat het beroep op het arrest Tarakhel niet kan slagen, omdat dat arrest alleen consequenties heeft voor de Dublinoverdracht van gezinnen met minderjarige kinderen.

Het EHRM heeft in dat arrest in rechtsoverwegingen 118 en 119 het volgende overwogen:

118. The Court reiterates that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see paragraph 94 above). It further reiterates that, as a "particularly underprivileged and vulnerable" population group, asylum seekers require "special protection" under that provision (see M.S.S., cited above, § 251).

119. This requirement of "special protection" of asylum seekers is particularly important when the persons concerned are children, in view of their specific needs and their extreme vulnerability. This applies even when, as in the present case, the children seeking asylum are accompanied by their parents (see Popov, cited above, § 91). Accordingly, the reception conditions for children seeking asylum must be adapted to their age, to ensure that those conditions do not "create ... for them a situation of stress and anxiety, with particularly traumatic consequences" (see, mutatis mutandis, Popov, cited above, § 102). Otherwise, the conditions in question would attain the threshold of severity required to come within the scope of the prohibition under Article 3 of the Convention.

De noodzaak voor "special protection" is in het concrete geval van het arrest Tarakhel aanwezig geacht omdat de betrokken personen een gezin met minderjarige kinderen waren. Uit de overwegingen van het EHRM volgt evenwel niet dat de noodzaak tot "special protection" uitsluitend kan gelden voor die categorie van asielzoekers. Zoals volgt uit het arrest moet worden beoordeeld of de specifieke situatie van de vreemdeling aanleiding geeft om te oordelen dat overdracht aan Italië een risico op schending van artikel 3 EVRM oplevert. Daarbij moeten blijkens rechtsoverweging 118 "all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim" in ogenschouw worden genomen. Uit rechtsoverwegingen 34 en 36 van het arrest van het EHRM van 5 februari 2015 nr. 51428/10 in de zaak A.M.E. vs. Nederland volgt evenmin dat de lijn Tarakhel uitsluitend van toepassing is op gezinnen met minderjarige kinderen. Ook uit dat arrest blijkt dat het EHRM het risico op een onmenselijke behandeling beoordeelt aan de hand van de specifieke situatie van de betrokken asielzoeker.

In het geval van verzoeker is sprake van psychische klachten waarvan verzoeker heeft

zaaknummer: AWB 15/3284 (voorlopige voorziening)

5

gesteld dat hij deze in beroep nader zal onderbouwen met informatie van een psycholoog of psychiater. De voorzieningenrechter is van oordeel dat, als verzoeker zijn psychische klachten kan onderbouwen, niet op voorhand is uitgesloten dat sprake kan zijn van bijzondere kwetsbaarheid in de zin van het arrest Tarakhel. Anders dan verweerder heeft gesteld, volgt uit het arrest Tarakhel niet dat het daarbij uitsluitend kan gaan om bewijs dat verzoeker is gefolterd of andere ernstige vormen van psychologisch of fysiek geweld heeft ondergaan, maar is ook (de ernst van) de psychische gezondheid van verzoeker op zichzelf van belang om te beoordelen of verzoeker speciale bescherming nodig heeft en het daarom van belang is of gegarandeerd kan worden dat hij in Italië in een daartoe adequate opvangfaciliteit terecht kan. Het gaat blijkens het arrest immers om de specifieke situatie van de betrokken asielzoeker. Daarbij is van belang dat het EHRM in r.o. 118 van het arrest heeft overwogen dat: "*the possibility that a significant number of asylum seekers may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without privacy, or even insalubrious or violent conditions, cannot be dismissed as unfounded*", zodat het voor verweerder noodzakelijk kan zijn garanties te verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten dat verzoeker na overdracht aan Italië zal worden geplaatst in een voor hem, gelet op zijn psychische gezondheid, adequate opvangfaciliteit. De afspraak van verzoeker met een GGZ-consulent, acht de voorzieningenrechter een voldoende aanwijzing dat verzoeker ook daadwerkelijk door een psycholoog of psychiater zal worden onderzocht, zodat hij zijn psychische klachten in beroep nader zal kunnen onderbouwen.

5.3 Gelet op het voorgaande is op voorhand niet uitgesloten dat de door verzoeker in beroep over te leggen verklaring van een psycholoog of psychiater van belang kan zijn voor de beoordeling van het beroep. Bij deze stand van zaken dient het belang van verzoeker bij toewijzing van het verzoek om zijn overdracht te beletten totdat op het beroep is beslist, zwaarder te wegen dan het belang van verweerder bij de afwijzing van het verzoek.

6. De voorzieningenrechter wijst het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening toe.

7. De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die verzoeker heeft gemaakt. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 980,- (1 punt voor het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1).

031

zaaknummer: AWB 15/3284 (voorlopige voorziening)

6

Beslissing

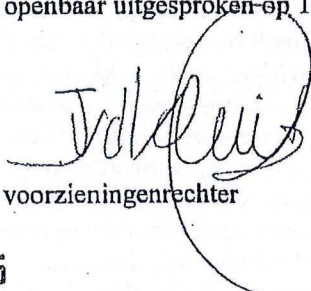
De voorzieningenrechter:

- wijst het verzoek om voorlopige voorziening toe.
- verbiedt verweerder verzoeker over te dragen aan Italië tot vier weken nadat de rechtbank uitspraak heeft gedaan op het beroep;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 980,- te betalen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J. van der Kluit, voorzieningenrechter, in aanwezigheid van mr. S.R.N. Parlevliet, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 16 april 2015.

De griffier is verhinderd te tekenen.

griffier

voorzieningenrechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

16 APR. 2015

Call:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak staat geen rechtsmiddel open.